

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 561/2023-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/13/2017 a proti postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/15/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jej práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Mestského súdu Košice (ďalej len „mestský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/13/2017 [konanie pôvodne vedené na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“)] a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tos/15/2022 (ďalej spolu aj „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať mestskému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/13/2017 konať bez zbytočných prietahov, priznať jej primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. V ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je poškodenou v trestnom konaní proti jej bývalému manželovi, v ktorom bol tento uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona a právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu č. k. 4T/13/2017 z 3. septembra 2019 (právoplatným a vykonateľným 3. septembra 2019,

pozn.). Odsúdenému bol predmetným rozsudkom uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní 4 rokov. Zároveň boli odsúdenému uložené obmedzenia spočívajúce v zákaze kontaktovať sa akýmkoľvek spôsobom so sťažovateľkou [§ 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona, pozn.] a spočívajúce v zákaze úmyselne sa priblížiť k sťažovateľke a nezdržiavať sa úmyselne blízkosti jej obydlika alebo miesta, kde sa zdržuje s výnimkou realizácie styku s maloletými deťmi [§ 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona, pozn.]. Sťažovateľka uvádza, že skúšobná doba v trvaní 4 rokov odsúdenému uplynie 3. septembra 2023. Vzhľadom na to, že počas trvania skúšobnej doby sa odsúdený opakovane priblížil k miestu bydliska sťažovateľky (čo priamo vyplývalo zo správy probačného úradníka, pozn.), okresný súd uznesením zo č. k. 4T/13/2017 z 20. decembra 2021 rozhodol, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a nariadil mu nepodmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov. O sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu súdu prvej inštancie rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4Tos/15/2022 z 30. septembra 2022, ktorým uznesenie okresného súdu č. k. 4T/13/2017 z 20. decembra 2021 o neosvedčení sa zrušil a nariadil okresnému súdu vo veci znovu konať a rozhodnúť. Sťažovateľka zdôrazňuje, že sťažnostnému súdu trvalo viac než 9 mesiacov rozhodnúť o sťažnosti odsúdeného a následne po vrátení veci súd prvého stupňa do dnešného dňa vo veci nerozhodol, hoci od zrušujúceho uznesenia krajského súdu uplynulo viac ako 8 mesiacov.

2.1. Sťažovateľka svoju ústavnú sťažnosť doplnila elektronickým podaním doručeným ústavnému súdu 5. októbra 2023, v ktorom oznámila, že 21. septembra 2023 podala trestné oznámenie proti bývalému manželovi, ktorý sa len 2 týždne po uplynutí skúšobnej doby bez vedomia sťažovateľky dostavil do miesta jej bydliska a vymenil zámok na dverách bytu, v ktorom sťažovateľka býva spolu s maloletými deťmi. Zdôraznila, že odsúdený má vedomosť, že mu bolo súdnym rozhodnutím zrušené právo spoločného nájmu bytu bez nároku na bytovú náhradu (rozsudok okresného súdu sp. zn. 36C/43/2019, pozn.). Vyjadrila presvedčenie, že práve v dôsledku nečinnosti mestského súdu a absencie rozhodnutia o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe nadobudol odsúdený pocit nedotknuteľnosti a opätovne začal porušovať právne predpisy, zasahujúc pri tom do práv sťažovateľky. Z uvedeného dôvodu považuje sťažovateľka aj ňou uplatnené finančné zadosťučinenie za primerané.

II

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka upriamuje pozornosť ústavného súdu na to, že v konkrétnom prípade ide o trestnú vec, v ktorej odsúdenému plynie skúšobná doba do 3. septembra 2023. Dôvodom na konanie a rozhodovanie súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia o neosvedčení sa odsúdeného počas plynutia skúšobnej doby je opakované priblíženie sa odsúdeného k bydlisku sťažovateľky. Rozhodnutie o neosvedčení sa odsúdeného ešte pred uplynutím skúšobnej doby odsúdeného má pre sťažovateľku značný právny význam, a to vo vzťahu k ochrane práv jej osoby ako poškodenej. Ak by konajúci súd rozhodol o neosvedčení sa odsúdeného ešte pred uplynutím skúšobnej doby odsúdeného, musel by tento nastúpiť na výkon trestu odňatia slobody. V opačnom prípade (k čomu podľa názoru sťažovateľky nečinnosťou mestského súdu dôjde) sa sťažovateľka ku dňu uplynutia skúšobnej doby ocitne úplne bez právnej ochrany. K zložitosti veci sťažovateľka uvádza, že vec nevykazuje žiadnu mimoriadnu skutkovú zložitnosť, keďže v napadnutom konaní sa posudzuje

výlučne to, za akých okolností došlo k opakovanému priblíženiu sa odsúdeného ku sťažovateľke a či je možné uvedené správanie odsúdeného považovať za porušenie obmedzení uložených rozsudkom okresného súdu č. k. 4T/13/2017 z 3. septembra 2019. Sťažovateľka k vzniku zbytočných prietahov svojím správaním neprispela, navyše, konajúci súd môže rozhodovať aj v jej neprítomnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. Vyjadrenie mestského súdu

5. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti považoval v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde za vhodné požiadať mestský súd o vyjadrenie sa k jej obsahu. Mestský súd vo svojom vyjadrení č. k. 1SprV/475/2023 z 13. júla 2023 uviedol, že predmetná trestná vec bola meritórne skončená rozsudkom okresného súdu č. k. 4T/13/2017 z 3. septembra 2019, ktorým bol odsúdený uznaný vinným zo zločinu podľa § 208 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov s probačným dohľadom. Zároveň mu bolo podľa § 51 ods. 3 písm. f) Trestného zákona uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze kontaktovať sa so svedkyňou – poškodenou [REDAKOVANÉ] v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania sa prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami s výnimkou kontaktovania sa v súvislosti s realizáciou styku s maloletými deťmi a podľa § 51 ods. 4 písm. a) Trestného zákona mu bola uložená povinnosť spočívajúca v príkaze úmyselne sa nepriblížiť k poškodenej [REDAKOVANÉ] na vzdialenosť menšiu ako 5 metrov a nezdržiavať sa v blízkosti jej obydľia alebo kde sa zdržuje, alebo ktoré navštevuje, s výnimkou kontaktovania sa v súvislosti s realizáciou styku s maloletými deťmi a na tento účel mu bola podľa § 51 ods. 5 Trestného zákona uložená povinnosť podrobiť sa výkonu kontroly technickými prostriedkami, a to použitím zariadenia varovania blízkosti.

5.1. Na základe správy o porušení uloženého obmedzenia v rámci probačného dohľadu probačnej a mediačnej úradníčky Okresného súdu Košice II z 23. júla 2021, ako aj podaní poškodenej okresný súd na verejnom zasadnutí 20. decembra 2021 po vykonanom dokazovaní uznesením rozhodol, že odsúdený sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil, pričom nariadil výkon nepodmieneného trestu odňatia slobody vo výmere troch rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uvedené uznesenie okresného súdu 30. septembra 2022 bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 4Tos/15/2022 zrušené a zároveň bolo okresnému súdu uložené, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Krajský súd zároveň vo svojom zrušujúcom uznesení

vyjadril právny názor, že odsúdený nebol dostatočne oboznámený s podmienkami kontroly, ktoré sa od neho budú vyžadovať, resp. že s týmito podmienkami nebol oboznámený vážne, ale iba formálne. Odvolací súd taktiež upozornil okresný súd, že nie každé porušenie správania odsúdeného v rámci výkonu podmieneného trestu odňatia slobody má za následok vyslovenie, že sa neosvedčil a že je potrebné nariadiť výkon trestu odňatia slobody.

5.2. Rešpektujúc právny názor odvolacieho súdu o tom, že už uvedené porušenie uložených obmedzení probačného dohľadu odsúdeným nepredstavuje okolnosť, pre ktorú by malo byť vyslovené, že sa odsúdený neosvedčil, preto okresný súd 25. novembra 2022 (teda bezprostredne po vrátení spisového materiálu z krajského súdu) nariadil probačnej a mediačnej úradníčke bývalého Okresného súdu Košice II, aby odsúdeného dôkladnejšie poučila o podmienkach výkonu probačného dohľadu a ďalej sledovala jeho správanie. Keďže sťažnostný súd v zrušujúcom uznesení neuložil prvostupňovému súdu akýmkoľvek spôsobom doplniť dokazovanie, ale „iba“ to, aby vo veci znovu konal a rozhodol, je možné sa domnievať, že by malo ísť o rozhodovanie vo vykonávacom konaní zmysle § 52 Trestného zákona, a teda či sa odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia osvedčil, neosvedčil alebo výnimočne vzhľadom na okolnosti prípadu rozhodnúť o ponechaní probačného dohľadu v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne primerane predĺžiť probačný dohľad, uložiť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo povinnosti alebo nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami. Konajúci prvostupňový súd, rešpektujúc právny názor sťažnostného súdu, preto ďalej, a to až do predpokladaného skončenia trvania skúšobnej doby 4. septembra 2023, prostredníctvom probačného a mediačného úradníka sleduje správanie odsúdeného a v prípade indikovaného ďalšieho porušenia podmienok probačného dohľadu, teda takého, ktoré nebolo dosiaľ predmetom konania, ku ktorému by sa viazal už vyslovený právny názor sťažnostného súdu, resp. nevedenia riadneho života, rozhodne v zmysle § 52 Trestného zákona, a to prípadne aj v priebehu skúšobnej doby. V prípade, ak by odsúdený svojím správaním neodôvodnil rozhodnutie o tom, že sa v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia neosvedčil, pre pozitívne rozhodnutie o osvedčení je nevyhnutné, aby uplynula celá skúšobná doba podmieneného odsúdenia (§ 50 ods. 4 veta prvá pred bodkočiarkou Trestného zákona, pozn.).

5.3. Mestský súd bol toho názoru, že vo veci koná v zmysle intencií Trestného zákona a primerane k prihliadnutiu k štádiu trestného konania, v ktorom sa vec nachádza, a vydanie žiadneho rozhodnutia od vrátenia veci sťažnostným súdom až dosiaľ neprichádzalo do úvahy vzhľadom na už uvádzané štádium trestného konania. Podpredseda mestského súdu navrhol ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť, poukazujúc na to, že sťažovateľka sa domáha rozhodnutia o neosvedčení, teda konkrétneho rozhodnutia založeného na jej vlastnom právnom názore. Takéto subjektívne právo sťažovateľa na vydanie konkrétneho rozhodnutia pritom ústava negarantuje.

III.2. Replika sťažovateľky

6. Sťažovateľka vo svojej replike z 25. júla 2023 uviedla, že ak podpredseda mestského súdu vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti tvrdí, že vo veci riadne koná, a to tým spôsobom, že správanie odsúdeného iba „sleduje“ v priebehu skúšobnej doby, sťažovateľka nepovažuje takýto prístup

za efektívny a súladný s požiadavkami na jej účinnú ochranu aj vzhľadom na charakter trestnej činnosti, ktorej sa stala obeťou. V prípade sťažovateľky už počas plynutia skúšobnej doby začalo a dosiaľ prebieha konanie o neosvedčení sa z dôvodu, že na strane odsúdeného nastali skutočnosti, z ktorých vyplýva, že odsúdený sa opakovane v priebehu krátkeho časového obdobia priblížil k obydliu poškodenej. Rozhodnutiu o (ne)osvedčení sa predchádza konanie a dokazovanie, v ktorom sa objasňujú skutočnosti, na základe ktorých následne súd rozhodne. V tomto konaní, ktoré už bolo v priebehu skúšobnej doby začaté, sa plynule bez priesťahov nepokračuje, čo bolo aj dôvodom podania ústavnej sťažnosti. Citujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva s poukazom na konkrétne ustanovenia dohovoru, ktorý priznáva poškodeným a obetiam trestných činov právo na účinné vyšetrovanie, sťažovateľka zdôrazňuje, že štát má naplniť požiadavku efektívneho zabezpečenia ochrany práv vyplývajúcich z dohovoru, a to v priebehu celého trestného konania, teda nielen v jeho počiatkových fázach. Podľa sťažovateľky mestský súd vo svojom vyjadrení vôbec nedal odpoveď na otázku, čo v prípade, ak súd do skončenia skúšobnej doby nerozhodne, 4. septembra 2023 odsúdenému skončia primerané obmedzenia a sťažovateľka sa ocitne bez akejkoľvek ochrany s tým, že súd následne rozhodne, že tie skutočnosti, ktoré viedli k začatiu konania o neosvedčení sa, sú napokon dostatočným dôvodom na nariadenie výkonu trestu.

III.3. Duplika mestského súdu

7. K vyjadreniu sťažovateľky mestský súd zaujal stanovisko písomným podaním z 11. augusta 2023, v ktorom uviedol, že replika sťažovateľky má len všeobecný charakter a je opakovaním už skôr prezentovaných tvrdení, paradoxne nijako nereaguje na vyjadrenie dotknutého súdu, ani právne argumenty ním uvádzané. Replika, ako aj samotný návrh sťažovateľky, sú len prostriedkom ako dosiahnuť vo vykonávacom konaní rozhodnutie podľa jej predstáv, t. j. rozhodnutie o neosvedčení. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky o pasivite súdu nie je bezvýznamnou ani skutočnosť, že sťažovateľka nevyužila ani „riadne“ prostriedky na odstránenie ňou tvrdeného stavu, teda postup podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku, resp. podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ale sa priamo sa obrátila s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd. Pokiaľ ide o predpoklad rozhodnutia vo vykonávacom konaní mestský súd uviedol, že v prípade indikovaného porušenia podmienok probačného dohľadu, resp. nevedenia riadneho života odsúdeným rozhodne konajúci súd v zmysle § 52 Trestného zákona napríklad aj tak, že sa odsúdený neosvedčil aj v priebehu skúšobnej doby, ktorej predpokladaný koniec je stanovený na 4. septembra 2023. Ak by odsúdený svojím správaním počas skúšobnej doby nedal dôvod na rozhodnutie, že sa neosvedčil, súd bude rozhodovať až následne po skončení tejto skúšobnej doby, hodnotiac správanie odsúdeného počas jej celého trvania.

III.4. Posúdenie ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na ktorého prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je

podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľku ako poškodenú nemožno považovať za účastníka konania v časti, v ktorej trestný súd rozhoduje o (ne)osvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečne odsúdenej osoby. V tomto momente už Trestný poriadok nepriznáva poškodenej žiadne oprávnenie zasahovať do usporiadania právnych vzťahov medzi štátom a odsúdenou osobou. Pre poškodenú bolo rozhodujúce, že páchatel' trestného činu bol právoplatne odsúdený (rozsudok č. k. 4T/13/2017 z 3. septembra 2019, pozn.), bol mu uložený trest s podmiennečným odkladom (k tomu pozri bližšie bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Ďalšie okolnosti, či už vykonávacieho konania, alebo rozhodovania o (ne)osvedčení ešte počas trvania skúšobnej doby odsúdeného alebo po jej skončení, nemajú relevanciu vo vzťahu k postaveniu poškodenej ako subjektu trestného konania (tak ako tomu bolo v meritórnej časti rozhodovania súdu o vine a treste obžalovaného, pozn.).

10. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka nemá aktívnu procesnú legitímáciu na podanie ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní, pretože ako poškodená nie je účastníčkou konania v časti, v ktorej súd rozhoduje o osvedčení sa v skúšobnej dobe podmiennečne odsúdenej osoby, a preto (ne)činnosťou v takomto type konania nemôžu byť porušené jej základné práva a slobody bez ohľadu na to, že to sťažovateľka pociťuje.

11. O sťažnosť podanú zjavne neoprávnenou osobou ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody sťažovateľa, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a osobou sťažovateľa, prípadne z iných dôvodov (m. m. III. ÚS 319/2012, III. ÚS 131/2012, I. ÚS 243/2011, II. ÚS 245/2011). O nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom, príp. rozhodnutím orgánu štátu, a osobou sťažovateľa ide zvlášť vtedy, ak sťažovateľ nie je účastníkom namietaného konania alebo aspoň jeho relevantnej (namietanej) časti (IV. ÚS126/2028, III. ÚS 5/2019).

12. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. e) zákona o ústavnom súde ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

13. Nad rámec veci ústavný súd overením aktuálneho stavu napadnutého konania zistil, že mestský súd vo vykonávacom konaní nariadil termín verejného zasadnutia na 2. november 2023 (teda 2 mesiace po uplynutí skúšobnej doby podmiennečne odsúdeného, pozn.), na ktorom bude rozhodovať v zmysle § 52 Trestného zákona, čím možno považovať postup súdu za plynulý. Ústavný súd si tiež nemohol nevšimnúť opakované tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nečinnosti a neefektívnosti postupu súdov rozhodujúcich o (ne)osvedčení sa odsúdeného počas skúšobnej doby, teda v rámci tzv. vykonávacieho konania. Nosnou argumentáciou sťažovateľky v predloženej ústavnej sťažnosti však nesporne ostáva skutočnosť, že sa ako poškodená v trestnom konaní domáha od konajúceho súdu určitého konkrétneho rozhodnutia, teda výsledku konania. V konkrétnom prípade tak sťažovateľka predložila ústavnému súdu svoju subjektívnu predstavu súdneho rozhodnutia o neosvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe, ktoré by podľa tvrdenia sťažovateľky prispelo k reálnej ochrane jej práv ako poškodenej. Z ústavnoprávneho hľadiska neobstojí ani ňou prezentovaná argumentácia vo vzťahu k porušeniu jej práva na účinné vyšetrenie ako obeť

trestného činu, ktoré je koncipované mimo ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru (konkrétne v čl. 2 a čl. 3 dohovoru, pozn.) a obsahovo nie je späté so základným právom na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru). Z uvedeného možno uzavrieť, že aj v prípade podania obsahovo totožnej ústavnej sťažnosti oprávnenou osobou by bolo nevyhnutné ústavnú sťažnosť odmietnuť pre jej zjavnú neopodstatnenosť [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

14. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jej ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Jana Baricová
predsedníčka senátu